

ALFÖLDI MÉHÉSZET

A SZEGEDVIDÉKI MÉHÉSZ-EGYESÜLET HIVATALOS LAPJA

MEGJELENIK MINDEN HÓ 15-ÉN

<p>Munkatársak: VÉKES IMRE, a Szegedvidéki Méhész-Egyesület elnöke GUSEF FERENC, államp. tanácsos HARTWIGER ÁGOSTON, Losonc</p>	<p>Felölős szerkesztő: F Ü L Ö P J Ó Z S E F ELŐFIZETÉSI DIJ: Egész évre 30 K Fél évre 16 K TELEFON: 556.</p>	<p>Szerkesztőség és kiadóhiva- tal: Szeged, Osztróvszky-utca 4. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények is küldendők</p>
<p>A „Szegedvidéki Méhész-Egyesület“ évi tagsági díja 1920. évtől kezdve 24 korona, minek ellenében külön díj nélkül jár hivatalos lapunk, az „Alföldi Méhészet“ is. A tagdíjak az egyesület címére küll- dendők: Szeged, Osztróvszky-utca 4. szám alá.</p>	<p>— EGYES SZÁM ÁRA 4 KORONA. — Egyes számok külön is kaphatók: BARTOS LIPÓT KÖNYVKERESKEDÉSÉBEN Szeged, Kárász-utca 5. szám.</p>	

A jövő.

Milyen fejlődési lehetőségek előtt áll méhészetünk, ki tudná azt megmondani?

Államkormányzatunk minden igyekezetét és erejét sokkal jobban leköti a legközelebbi jövőben szerencsétlen országunk rendbehozatalának gondja, irtózatossággal lefizetésének kényszerűsége, minthogy komolyan foglalkozhatnánk a magyar mezőgazdaság szerény ágazatának, aminő a méhészet, rendezésének, fejlesztésének érdekeivel és lehetőségeivel. Ha a béke áldásos éveit elmulasztotta az állam felhasználni a szervezés és építés nagyarányu munkájának megindításához és vagy tétlenül, vagy álmos, nehezen mozduló tevékenységben hagyta elröppenni az alkotásra alkalmas időket, akkor ma nyugodtan várakozhatik a jobb időre, mivel a ma egyáltalán nem nyújt módot az alkotásokra.

Magunkra, méhészekre, egyesületekre hárul a feladat, hogy a mai nehéz viszonyok dacára is kitartással, minden igyekezettel, teljes erővel hozzáfogjunk az építés nehéz munkájához és tegyük meg azt, ami az akadályok egész láncolata mellett is a magunk szűk körében megtehető.

Igyekezzünk például összevásárolni az eladó méhcsaládokat, amelyek kezelése különben is bizonytalan eredményű lehetne és eljuttatni azokat olyan kezekbe, ahol legbiztosabb azok kezelése.

Tele van az egész Alföld silány, rossz kaptárakkal, amelyekkel jól méhészkedni szinte lehetetlen. Ezek kiküszöbölése és jó, helyes

kaptárakkal való pótolása egyesületeknek méltó törekvése lehet. A méhlegelő javítása, méhésztanfolyamok szervezése, az okszerű méhészetnek oktatással, jó példával való terjesztése (egyesületi méhtelepünket éppen ebből a célból létesítettük), a szövetségi eszmének érvényre juttatása a mézértékesítés terén, mindenféle méhészeti eszköznek, kaptáraknak raktáron tartása, könnyen hozzáférhetővé tétele, mind olyan célok, amiket nemcsak magunk elé tűztünk, de legnagyobb részben már munkába is vettünk.

A termelés fontosságát a háboru helyezte előtérbe; a legutolsó esztendő nyomorúsága és soha nem tapasztalt drágasága pedig kényszerítő erővel hat mindenkire, hogy a termelésben részt vegyen.

Sokan panaszkodnak, hogy a háboruban elszoktak az emberek a munkától, senki sem szeret dolgozni. Ez a panasz talán nem egészen indokolatlan, de bárkire vonatkozik is, nem vonatkozhatik a méhészekre, mert soha nagyobb kedvet és erősebb igyekezetet nem tapasztaltunk a méhészek körében, mint éppen most, és soha oly számban nem jelentkeztek még ujoncok között, mint éppen ma.

Nehéz, szomorú viszonyaink között ez az a jelenség, amely biztató reményt fakasztó, ez az a fénysugár a sötét éjszakában, melyből jobb jövőnk közeli hajnalhasadására következtethetünk!

Szövetkezetünkről.

Felhívás a Méhész-Egyesület tagjaihoz.

A „Szegedvidéki Méhész-Egyesület“ régóta belátta, hogy a méhészet terjesztéséről, segítéséről nem elég cikkeket írni, hanem a tettek mezejére kell lépni és azonnal munkához látni.

Hiu reménységgel áltatták magukat azok, akik államsegélyekkel való gyámolításba helyezték minden bizalmukat. Magyarországon sokan voltak és vannak ma is, akik államsegély nélkül haladást nem tudnak elképzelni. Pedig lidércfény után futkosnak ezek. Nem az államsegélyekben, hanem *önmagunkban kell az erőt keresnünk!*

Ha egy intézmény saját erőforrásaiból nem tud életre vergődni, akkor az az intézmény nem életképes, annak létjogosultsága nincs.

Igy vagyunk a méhészettel is.

**Tagdíj hátralékokat egyenlítsük ki.
Tagdíj az 1920. évtől 24.— korona.**

Sok ezer és ezer méhész évi termelésének értékesítésével eddig nem törődünk, átengedtük azt egyes kereskedőknek, üzérkedőknek, akik busás hasznot tettek el, de a méhészet érdekeivel mit sem törődtek. Avagy akadt-e még egyetlen kereskedő, akinek lelkiismeretét nyugtalanította volna az, ha a méhállomány elpusztult? Ilyen még nem akadt, de nem is fog akadni soha! Míg ha a sok százezreket érő évi termelésüket a méhészek a Szövetkezetre bizzák, olyan jövedelmet juttatunk ennek, amely képessé teendi ezt arra, hogy a méhészek minden szükségletéről gondoskodják, megcsinálja a kaptárgyárat, a mézelő fák kitermelésére szolgáló faiskolat, előállítsa és árusítsa a mézelő növénymagvakat, raktáron tartson edényeket, mindennemű méhészeti eszközöket, sőt megcsinálja azt is, amit mi is tervbe vettünk, aminek megvalósítása csak rövid idő kérdése, hogy tudniillik szegényebb kezdő méhészeknek hitelbe adjon méhcsaládokat, aminek árát majd csak akkor kezdik törleszteni, amikor azok a mézhozamban tulajdonosuknak jövedelmet nyújtanak.

Ez az az út, amelyen a méhészetet terjeszteni és fejleszteni lehet! Erre a feladatra vállalkozik a mi Szövetkezetünk. Egy üzletrész 100 korona.

Melyik az a méhész, aki mult évi több ezer korona jövedelméből ne tudna 100 koronával a Szövetkezet alaptőkéjéhez hozzájárulni?

De hányan vannak, akik már sem jószágukat, sem borukat nem adják el, mert nem tudnak pénzüikkel mit csinálni? A ládafiában sokan ezreket hevertetnek. E nagy összegek az ország gazdasági életéből ki vannak vonva.

A leggyümölcsözőbb befektetés ma a pénznek árúba helyezése. A sok fölöslegből juttasson a jobbmódu csak egy ezerkoronát is a mi Szövetkezetünknek és ha száz ilyen méhész akad, akkor százezer korona alaptőkénk már együtt van, amellyel működésünket megkezdhetjük.

Önmagunkban kell a segítő erőket keresnünk! A magyar embernek éppen az a legnagyobb hibája, hogy önmagának él és önmagában pusztul el.

A társulás előnyeit azonban legkomolyabban és legkorábban a méhészek ismerték fel, akik előtt példaként ott áll naponként és méhcsalád az ő egyesített erejével és bámulatos összefogásával egy közös célra.

Egyesületünknek ma már kétezer tagja van. Szegeden nincsen még egy egyesület, amely hasonló számú tagot számlálna.

Az erők egyesítését ki kell terjesztenünk egész üzleti életünkre is, ha azt akarjuk, hogy a legnagyobb alkotásokat is létrehozzuk.

Négy inséges esztendő nehezedett utóbb az Alföld méhészetére; és bár egyesületünk törekvése, igyekezete, munkája több ezer méhcsaládot *meg is mentett* a pusztulástól, mégis *nehány ezer méhcsalád az éhhalál áldozata lett.*

Ha Szövetkezetünk megerősödik, el tudjuk érni azt, hogy inség következtében egyetlen méhcsaládnak sem szabad elpusztulni, mert képesek leszünk mindenkinek segédelmet nyújtani!

Mondhatja-e tehát az a százcsaládos méhész, hogy neki az egyesület segédelmére nincs és nem is lesz szüksége?!

Nem tudom eléggé hangoztatni, nem tudom eléggé meggyőző érvekkel kimutatni, mi volna nekünk ez a Szövetkezet, ha ezt megtudnók erősíteni

**Eladó méhcsaládokat ajánljuk fel
≡ egyesületünknek! ≡**

és ki tudnók fejleszteni olyanná, aminő alakban nekem már most szemem előtt lobog!

Bizom a méhészek belátásában, abban a nagy átalakulásban, amely napjainkban szemünk előtt végbe megy, hogy Szövetkezetünket fel fogjuk építeni, miáltal Alföldünk elhagyatott méhészete is új korszak küszöbéhez ér!

A szegedi cipőgyár a szövetkezeti eszme egyik remek példája. Ez a Szövetkezet ma olyan két emeletes épülettel rendelkezik és olyan gyári berendezéssel, amely ma legalább négymillió koronát ér. A gyár már a béke éveiben az ország minden részéből kapott megrendeléseket, a háboru alatt pedig évenként 500,000 bakkancsot szállított a hadsereg részére.

És ezt a szövetkezetet ugyszolván semmiből teremtették meg az iparosok 50 koronás üzletrészekkel.

Az ipar, a termelő munka függetlenítésének ez a szép példája buzdítson bennünket méhészeket is az öntudatlan kis rovarok, a méhek példáján kívül a társulás, az együttes munka, a szövetkezeti eszme felkarolására!

A „Szegedi Mézértékesítő Szövetkezet“ részéről:

Fülöp József,
ügyvezető.

Menning Mihály,
elnök.

A méhészet ujjáépítése.

Hazánk méhészete romokban hever. Tönkretette azt egyrészt a háboru, másrészt a legutóbbi évek abnormis időjárása.

Most, hogy a bolsevizmus rettenetes pusztítása után mindenütt megkezdődik az igazi építő munka, nekünk méhészeknek sem szabad tétlenül maradnunk, össze kell hogy fogjunk. Ne legyen annyifelé való széthuzás, ahány egyesület van, ne legyen újból kaptárharc, ne legyen többé személyeskedés, ne legyünk mások, csak magyar méhészek. Egy méhcsalád vagyunk, kaptárunk ez a sokat szenvedett szegény Magyarország, férjünk tehát meg benne egymással békében és dolgozzunk, hogy majdan elmondhassuk: az ország talpraállításában mi méhészek is kivettük a magunk részét.

*

Felmerül most az a kérdés, hogy milyen módozatok mellett lehetne egy olyan alapot lefektetni, melyre a jövő méhészetének megdönthetetlen oszlopait gazdaságosan felépíthetnénk. Erre nézve tudok néhány jó eszmét s ezeket azon kéréssel bocsájtom a magyar méhészek tekintélyes tábora elé, hogy vegyék bonckés alá, a megjegyzéseket tegyék meg, s ha van valakinek jó terve, ne rejtse azt szita alá, hanem megvitatás végett bocsássa a nyilvánosság elé, mert hisz annál alaposabb munkát végezhetünk, minél több életrevaló eszméből leszűrt eredményt összpontosítunk.

Akik ingyen méhcsaládokat ajánlottak fel az egyesület méhtelepe részére, felkérjük azokat, hogy az ideai májusi rajokból bocsássák az egyesület rendelkezésére.

Vegyük hát sorjába, mi is volna a tennivaló?

1. A meglevő méhállomány megmentése.
2. A méhcsaládok számának szaporítása.
3. A termelő méhésztelepek és a vándorméhészkedés megszervezése.
4. A méhlegelő javítása.
5. Vármegyei méhészeti szakközegek kirendelése.

ad. 1. Sajnálatos az a körülmény, hogy hazánk több vidékén a méhek fertőző betegsége, a költésrothadás dühöng, miáltal sok méhcsalád pusztul el.

A költésrothadás leküzdésére van ugyan már törvény (a mezőgazdaságról és mezőrendőrségről szóló 1894. évi XII. t.-c. 60. §-a), de annak a végrehajtásával megbízott községi előjáróságok legtöbb esetben laikusok, amely körülmény semmi esetre sem garantálhatja a betegség gyökeres kiirtását. Feltétlenül szükséges volna tehát, hogy a fertőtlenítési, illetve gyógykezelési munkálatokat minen körülmények között szakavatott kezek végezzék. Erre a célra külön egy-két szakközegnek kellene a központban lenni, hogyha jön a jelentés a betegség felléptéről, a szükséges fertőtlenítő szerekkel azonnal kirendelhető legyen.

Az ország faellátásának hiányossága a lakosságot sok esetben arra kényszerítette, hogy a hasznos mézelő fákat is kivágja tűzrevalónak. Hogy ez milyen nagy kár, a méhészek minden külön magyarázás nélkül megértik s azt hiszem, egy véleményen vannak velem, amidőn azt javasolni bátorodom, hogy a legsürgősebben alkottassék rendelet, illetve törvény, a mézelő fák védelmére.

Sajnálatos az is, hogy a magyar méhtartók nagyrésze a káros méhcsaládokat a méz elszedhetése végett lekénezik. Évente sok ezer méhcsalád pusztul így el. A méhtartóknak ezen szokását már nemcsak a méhészeti humanitás szempontjából, de főleg annak az értékes tőkének megmentése végett is, mely a lekéneezett családokban rejlik, bármi uton meg kell akadályoznunk, illetve szüntetnünk. Ennek szerintem legcélravezetőbb módja az lenne, ha az állam vármegyénkint, illetékes szakközege útján, a lefojtás elől összevásárolná a káros méhcsaládokat, fizetné felét mézben, felét pedig készpénzben.

Hogy aztán ezeket az összevásárolt kasokat miként használhatná fel az állam, arra a következő pontban térek rá.

Ezek volnának tehát a mentőakció vezérelvei.

ad. 2. A méhcsaládok iránt az utóbbi időkben megindult nagy kereslet, illetve igénylések kielégítésre várnak. Hogy ezek az igénylések kielégíthetők legyenek, szükségessé válik vármegyénkint egy-egy rajzótelep felállítása. Az előző pontban említett összevásárlandó kasok erre a célra legalkalmasabbak lennének. A tenyésztelepek rajaiból aztán nemcsak az állami telepek, hanem a magánosok igényei is a legteljesebb mértékben kielégíthetők lennének.

Bár az első évben méztermésünk szembetűnően kevesebb lesz, mert az a méz, amit a lefojtásra szánt kasok adtak volna, elesik. Ezzel szemben azonban teremteni fogunk egy másik olyan alapot, mely a következő években nemcsak hogy azt a mézvesztéséget behozza, hanem a régi átlagos termést

= Támogassuk =
MÉZÉRTÉKESÍTŐ SZÖVETKEZETÜNKET,
 mely tagjaink alkotása.
 Egy üzletrész 100 korona.

megsokszorozza. Vagyis: egyszóval annyi méhcsaládunk lesz, hogy az összes rendelkezésre álló legelőket kihasználhatjuk, mert sajnos, a múltban egyik helyen jóformán semmi méhlegelő nem volt, míg máshelyen százezerszámra menő virág nektárja elveszelődött, mert a vidéken nem volt elegendő számú méhcsalád azok kiaknázására.

Menjünk csak tovább.

Hogy is lehetne a legelőket kiaknázni?

ad. 3. Minden vármegyében a rajzótelepen kívül egy állami termelő méhészeti telep (gazdaság) felállítása is kívánatos. Mindenesetre a telep úgy rendezendő be, hogy a méhcsaládok egy bizonyos része tavasztól őszig tartó vándorlással a vármegye különböző pontjain levő, a másik része meg a helyi legelőt aknázza ki. Például: a telep áll 600 méhcsaládból, ebből 150 rajzó, 100 stabil termelőcsalád a helyi legelőn gyűjt, míg 350 család ötvenes, vagy nagyobb csoportokban vándoruton van.

Igen ám, de sok helyen meg nincs megfelelő méhlegelő, honnan gyűjtenek akkor az ottani méhek?

Teremtenünk kell méhlegelőt!

ad. 4. A selyemhernyótenyésztés soha sem volt és nem is lesz oly fontos ága a gazdálkodásnak, mint a méhészet. Dacára, hogy alig foglalkoznak itt-ott vele, mégis az állami utak szegélyeinek nagyrésze eperfákkal van beültetve. Ha a selyemhernyótenyésztés megérdemelte azt, hogy olyan pazar legelőt létesítsenek neki, melynek negyedét sem fogyasztja el, mért ne érdemelne a méhészet ha nem is többet, de legalább is olyan állami intézkedést, aminőt a selyemhernyótenyésztés érdekében tettek. Tehát a jövőben az eperfák helyett mézelő fák ültetendők. Hogy a megfelelő mézelő fák rendelkezésre állhassanak, *minden vármegyében* (? Szerk.) az állami termelőtelep mellett 2—3 hold mézelő faiskola létesítése volna szükséges. Ezen faiskolából aztán a magánosok is kaphatnának mézelő fákat.

Az Alföld olyan helyén, ahol szikes talajok vannak, aifantusz-erdők létesítendők (ugyanis az aifantusz a szikes talajon minden más fánál jobban tenyészik).

Továbbá oda kell hatni, hogy úgy a nagyobb uradalmak, mint a kiscgazdák az eddiginél nagyobb mérvben termesszenek olyan gazdasági növényeket, melyek mint jó mézelők is tekintetbe jöhetnek (például: repce, baltacin, hajdina, napraforgó stb.).

Ilyenformán lehetne jó méhlegelőnk ott is, ahol eddig nem volt.

ad. 5. Az előző pontokban elsoroltak végrehajtásához munkaerők is kellenének.

Kell, hogy valaki vezesse az állami tenyész és termelő, valamint a mézelő fatelepeket. Kellenek szakmunkások is. Évek folytán felmerül tehát annak a szüksége, hogy minden vármegyében egy méhészeti intéző neveztessek ki, aki irányítja a vármegye méhészetét, javaslatokat tesz a méhlegelők javítása és létesítése érdekében, a költésrothadás ellen a védekezést irányítja stb. A méhészeti intéző mellé aztán szükség szerint 2—3 szakmunkás vagy gyakornok osztandó be a gyakorlati munkák elvégzéséhez. A gödöllői

**Minden egyesületi tag lépjen be a
Mézértékesítő Szövetkezetünkbe!**

méhézmunkásképző tanfolyam végzett növendékei e célra legalkalmasabbak lennének.

Tagadhatatlan, hogy mindezek megvalósításához nagy befektetés kell, de a befektetett tőke pár év alatt visszatérül s azután évente néhány száz millió mint tiszta haszon fog az állam kasszájába befolyjni. Nem hagyható figyelmen kívül az a haszon sem, melyet az ily nagyra kifejlesztett méhészetünk a növények magtermésének fokozásában fog nyújtani.

Szerény véleményem szerint ezek lennének az alapkövek. Megengedem, hogy egyben-másban talán tévedek, de épp azért bocsájtom közre, hogy a hibákat jobb eszmékkel kijavítsák.*)

Budapest, 1919. augusztus hó 17.

Dósa István, méhész.

A kaptár-kérdéshez.

Irta: Székely Sándor,
a „Szentés és Vidéke Méhészkör“ elnöke.

A kaptár-kérdés miatt nem akarok senkivel sem vitatkozásba bocsátkozni. Méhészkedjék mindenki olyan kaptárral, amilyennel akar. De azért csatlakozom *Gajda Mihály* méhésztársam azon véleményéhez, mely az „Alföldi Méhészet“ 1918. évi decemberi számában megjelent cikkében nyert kifejezést.

Már most el lehet dönteni egészen a Boconádi és az országos méretű kaptár jövedelmezősége között állandósult kaptár-vitát. Három évi inséges esztendőben, amely a magyar alföldi méhészeti gazdaságot érte, a Boconádi-kaptár se adott nagyobb jövedelmet, csak úgy, mint az országos méretű kaptár, hanem a tények bebizonyították azt, hogy jobban meglehetett a méhcsaládokat az elpusztulástól menteni az országos méretű kaptárban, mint

*) *Dósa István* kiváló méhésztársunk ezen cikke alapján vitát nyitunk, felkérjük méhésztársainkat, hogy e kérdésről mondják el véleményüket lapunk hasábjain.

A tárgy fontos és érdemes a megvitatásra. Egyesületünknek évek óta programjában van a méhészet fejlesztése és lapunk ennek az irányzatnak áll megindulásától kezdve szolgálatában.

Cikkirő jószándéka kétségen felül áll, bár egyben-másban túl lő a célon. Ilyen például az a kívánsága, hogy *vármegyénkint rajzótelepek* állíttassanak fel és minden *vármegyében* 2—3 holdas faiskola létessek mézelő fák kitermelésére. Ez a kívánság tulzott és messze felülhaladja azt, amit meg is lehet valósítani! Egy országban, ahol nincs még semmi, vagy alig van valami, nem lehet azzal kezdeni, hogy minden megyében legyen már most egy méhészeti centrum. Erre egyelőre nincs is szükség.

De nem vágunk elébe a vitának. Nyilatkozzék meg a méhészek véleménye erről a kérdésről.

Mi befejezésül külön cikkben fogjuk elmondani véleményünket. A tárgy elég fontos arra, hogy behatóan és részletesen foglalkozzunk ezzel a kérdéssel. (Szerk.)

Munkatársainkat kérjük, hogy havi tudósításaik beküldését ismét megkezdeni sziveskedjenek.

a nagykeretes kaptárakban. Mert a kiskeretes kaptárban mégis jobban ellepték a méhek a lépeket, mint a nagykeretes kaptárban, ami a fejlődésre előnyösebb hatással volt, és ahol a méhek nem lepték a lépeket, ott rögtön a sejt a molyok prédája lett.

A többtermelésre vontkozólag pedig szerény véleményem az, hogy úgy az országos méretű kaptárban, mint a nagykeretes kaptárban a méz-jövedelem igen egy. Ha jó mézelő idő van, míg nagykeretes kaptárból egyszer perget a méhészt, az országos méretű kaptárból kétszer. Ugy-e bár a jövedelem egy, csak a dolga több a méhésznek az országos méretű kaptárban. Ez utóbbiban éppen oly jól kifejlődnek a méhcsaládok, még hozzá jó rajokat is adnak, ha jó mézelő idő jár.

Egy országos méretű háromkeretsoros kaptárban a méhcsaládok tudnak adni 7—8 kiló mézet, egy országos négykeretsoros kaptárból 14—16 kiló mézet egyszeri pergetésre. Ennyi mézzel bármelyik méhészt is megelégedhetik. A többtermelést csak úgy érthetnénk el mindegyik kaptárral, ha elsőrendű méhlegelőink volnának. De az a baj, hogy ez nincsen. Ha szép kaptáraink vannak, az még kevés a többtermeléshez. Létesítsenek a méhészek közös eihatározással és közös erővel rendezett méhlegelőt, akkor el fog következni az okszerű méhészt, az okszerű méhészt után a többtermelés is. A többtermelés elérésére kívánatos volna améhészek társulása. De az is igaz, hogy itt is volnának lesipuskások is; akik a közös méhlegelő előállításához semmiféle költséggel nem járulnának hozzá, csak annak előnyeit szeretnék élvezni. Ennélfogva rá vagyunk utalva, hogy megelégedjünk azzal a sovány méhlegelővel, amit a természet a maga jószántából juttat nekünk.

Az is bizonyos, hogy inkább többször van méhészeti gazdaságunkra mostoha időjárás, mint jó. Így gyakran előáll annak szüksége, hogy kellene etetni, ha volna mivel. Azt ajánlom tehát, hogy úgy a kezdők, mint a gyakorlati méhészkedők is, maradjunk meg a kisebb keret mellett, ez felel meg legjobban. Ha mi az országos négykeretsoros kaptárt alkalmazzuk, akkor ebből mindjárt csinálhatunk nagy kaptárt is, ha jobb a mézelési időszak. A három inséges esztendő után okulhatnak a méhtulajdonosok, hogy a jövőben méztermésüknek csak egy részét adják el, a másik részét pedig a méznek a méhek fentartására későbbi időre hagyják meg, mert a méz, a méhek természetes eledele, semmiféle pótélelmiszerral, sem cukorral nem pótolható. Ebből azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy a jövőben előbbre látó méhésztudományt folytassunk!*)

*) Igaza van abban Székely Sándor méhésztársunknak, hogy rossz esztendőben a Boconádi-kaptárban hamarabb elpusztul a méhcsalád, mint a kis kaptárban, mert ez utóbbiban kevesebb lévén a méh, kevesebbet is fogyaszt és így az a mézmenyiség, amit a méhcsalád begyűjt, hosszabb időre elegendő a kisebb családnak. Azonban ne feledjük el, jó esztendők is vannak, amidőn gyűjtési eredmények és elvehető fölösleg is vannak,

A megszállva tartott, de most már felszabadult területeken lakó tagjainkat felkérjük, miszerint tagdíj hátralékaikat beküldeni sziveskedjenek. ——— Csekk-lapot lapunkhoz mellékeljük! ———

Egyesületünk hivatalos közlései.

1. Lapunk új évfolyama. Egyesületünk szaklapja, az *Alföldi Méhészet*, idei első száma március hóban jelenik meg. Papirhiány következtében akadályozva voltunk a megjelenésben, kiadónk most is nagy utánjárással bírta csak biztosítani azt a papirmennyiséget, amit még az előző évben rendelt meg. Így most már ismét abban a helyzetben vagyunk, hogy tagjainkkal érintkezni birunk és ismét felvehetjük azt a fonalat, amit a mult évben elejteni voltunk kénytelenek és folytathatjuk azt a szervező munkát, amely az Alföld feldudvásodott méhészetébe rendet, tervszerűséget és szakismereteket visz be, amelyre többtermelésünk érdekében oly égető szükségünk van. A késedelemért elnézését kérjük méhésztársainknak, valamint arra is kérjük, miszerint egyesületünk vezetőségét méhészetünk reformálására irányuló tevékenységében hathatósan támogatni sziveskedjenek!

2. Postai felemelt portót rójjuk le! A mult évben 20 fillér volt a levélportó, így sokan még ma is így portózzák leveleiket, holott az idén a lezárt levél postai portója már 60 fillér, így a hiány kétszeresével, vagyis 80 fillérrel utánportózza a posta az érkező leveleket, amit nekünk kell megfizetnünk. Kérjük tagjainkat, hogy leveleiket az új díjszabásnak megfelelően 60 filléres, a levelező-lapokat pedig 40 filléres bélyeggel lássák el.

3. Tagdíj 24 korona. Egyesületünk folyó évi február havi ülésén akként határozott, hogy a folyton fokozódó drágaság következtében, mely kiterjed úgy a papir árára, mint a nyomdai költségekre, úgy a postai portóra, mint minden egyéb munkadíjra, az egyesület évi tagdíját 10 koronáról 24 koronára emeli fel. Mindig abból indultunk ki, hogy az egyleti évi tagdíj többet ne igényeljen, mint amennyi félkiló méznek az ára. Mint a multban 30—40 koronás mézárak mellett mindig inkább alul maradtunk ezen a színvonalon, nem lesz más a helyzet az idén sem, amidőn 80—100 koronás mézárak vannak és lesznek érvényben, habár valamelyest fel is emeljük a tagsági díjat. Egyébiránt nincs egyesület az országban, amely alacsonyabb

ilyenkor pedig a népes családok mégis csak többet gyűjtenek, mint a kis kaptárak néptelen, vagy kevésbé népes családjai.

Koránt sincs tehát eldöntve a nagy és kis kaptár célszerűbb voltának kérdése, mint ahogy méhésztársunk állítja, de abban mindnyájan megegyezünk, hogy a méhlegelőt javítanunk kell, amint ezt Székely Sándor is állítja, mert ha silány a méhlegelő, nem lesz jó a kis kaptár sem.

Egyesületünk vezetősége éppen az Alföld közepes hordási viszonyaira való tekintettel nem foglalt állást a nagy kaptár mellett, de nem esküszik a kis kaptárra sem, hanem egy közép méretű kaptárt tart legalkalmasabbnak, mely nagyobb az országosnál és kisebb a Boconádinál. Ilyen kaptár a Hungária-kaptár 29/24 keretméretével.

Hogy az országos kaptár tulkicsiny és kezelése egy százcsaládos méhesben már tulsok munkát ad, ezt a méhészek régóta érzik. Ez a szükség hozta létre a Neiszer-, Liebner- és Mayer-féle kaptárakat, amelyek mind nagyobb keretűek, mint az országos kaptárak.

(Szerk.)

≡ **Eladó méhcsaládokat** ≡
jelentsük be egyesületünk titkáránál.

tagsági díjjal igazgatna, mint a mi egyesületünk, ami amellel bizonyít, hogy egyesületünk vezetése a lehető legszolidabb alapokon történik. Egyesületünk tisztelt tagjai bizonyára méltánnyal és helyesléssel fogadják az e tárgyban hozott határozatot, miután még így is sok ingyenmunkát vesz igénybe az egyesület a vezetőség részéről.

4. Tagdíjhátralékokat egyenlitsük ki. Miután Szeged városnak a francia megszállás folytán bekövetkezett elzárása következtében vidéki tagjaink nem voltak a múlt évben abban a helyzetben, hogy tagdíjaikat beküldhessék, tisztelettel kérjük azokat a tagjainkat, akik az 1919. évi tagsági díjakkal hátralékban vannak, hogy azt (10 korona) az idej (24 korona) tagdíjjal együtt egyesületünk címére beküldeni sziveskedjenek. E célra jelen számunkhoz postai csekk-lapot mellékelünk.

5. Mézértékesítő Szövetkezetünk, amit 1919. évben alakítottunk, az idén megkezdte működését. Szövetkezetünk a múlt évben nem működhetett, mivel Szeged város a megszállás alatt és a kommunista uralom miatt teljesen el volt zárva az ország minden részétől. Szövetkezetünk most megkezdte működését és árusítani fog minden rendszerű kaptárakat, méhészeti eszközöket, műlépet, kasokat. Megvásárolja és értékesíti a tagok méz- és viaszkészletét is, az elérendő haszonban azonban azok részesülnek mint osztalékban, akik a Szövetkezet alaptőkéjét összehozták, vagyis a Szövetkezetbe tagul beléptek. Egy üzletrész 100 korona. Minden tag képes egy-két ilyen részjegyet jegyezni, a vagyonosabbak többet is. Felszólítjuk mindazokat, akik részjegyeket még nem jegyeztek, igyekezzenek minél előbb jegyzéseket tenni, hogy Szövetkezetünket minél előbb megerősítsük, hogy ez minél nagyobb arányú működést fejthessen ki. Aláírási ívet lapunk e számához is mellékelünk.

6. Faiskolánk. Régi törekvésünk, hogy mézelő fák és mézelő virágú növénymagvak termelésére magunk rendezzünk be egy telepet, hogy ezzel az Alföld méhlegelőjének javítására irányító befolyást gyakoroljunk. Szeged város hatóságához fordultunk már 1918. évben, hogy adjon egy 30 holdas területet a méhészegyesületnek bérbe a fenti célra, amit a város már akkor kilátásba helyezett, de csak 1919. év őszén volt képes kérésünket teljesíteni, miután hadirokkantak és szegény családok oly számmal jelentkeztek bérletek iránt, hogy a város minden igényt nem is volt képes kielégíteni. Városunk egyelőre öt hold területet engedett át a méhészegyesületnek Uj-szegeden, ahol, mihelyt a szerb megszállás megszűnik, ami néhány nap múlva bekövetkezik, azonnal megkezdjük a telepítési munkálatokat.

7. Új tagok felvétele. Februári ülésünkön titkár bejelentette, hogy Gyapjas János kisteleki tag bejelentette kilépését, miután méhei elpusztultak és kilenc új tag felvételét kéri. Az elnöki tanács az új jelentkezőket felvette az egyesület kötelékébe, a bejelentett kilépést pedig tudomásul vette.

8. Dohány a méhészeknek. Az engedélyezett dohányból még némi készlete van az egyesületnek, úgy, hogy a tavaszi tisztogatáshoz még kevés dohányt tudunk tagjainknak nyújtani, ha evégből hozzánk fordulnak. (Dohányt a titkár osztja ki Osztróvszky-utca 4. szám alatt.)

Műlép árusítását csak

április hó második felében kezdjük meg.

9. Méhészeti tanfolyam. Egyesületünk folyó évi március hó 15-től háromhetes méhészeti tanfolyamot rendezett, amelyre 30 hallgató jelentkezett. Résztvevett a tanfolyamon 4 biró, 3 tanár, 3 vasutas, 4 katona, 1 festő, 4 iparos, 4 urnő, 3 gazdálkodó és 4 magánzó. A tanfolyamon résztvettek a legmelegebb érdeklődést tanusították s valamennyien a méhészkedést már az idén megkezdik. Az intelligenciának tömeges bevonulását a termelő munka szolgálatába örvendetes jelenségnek tartjuk és sok jót remélünk és várunk e mozgalomtól méhészetünk jövő fejlődésére.

10. Az 1919. évi számadásunkat a pénztáros betérjesztette. Az elnöki tanács utasította a számvizsgáló-bizottságot, hogy a számadást vizsgálja meg s jelentését a legközelebbi gyűlésen terjessze elő.

11. Kasos méhcsaládokat vásárol egyesületünk. Eladó méhcsaládokat jelentsek be a tagok az egyesület elnökségéhez. Idei rajokat is vásárolunk. Árajánlatok az elnökhöz vagy a főtitkárhoz intézendők (Osztróvszky-utca 4. szám).

12. Április havi elnöki tanácsi ülésünket 11-én, vasárnap délelőtt 10 órakor tartjuk meg a városháza tanácstermében. A tagokat kérjük, hogy a gyűlésekre külön meghívót ne várjanak, de azokon minél nagyobb számban jelenjenek meg, mivel felszabadulásunk következtében egyesületi életünket újból meg akarjuk indítani és a közeljövőben több fontos méhészeti terv kerül megvitatás alá. Kérjük tehát a tagokat, hogy gyűléseink iránti érdeklődésüket tömeges megjelenésükkel igazolják be.

13. Kénlap. Tartalék lépeink (sejtek) kénezését március hó végével, április hó elején meg kell kezdenünk, hogy a molyok rongálásától azokat megóvjuk. Az ehhez szükséges kénlapok egyesületünk főtitkáránál kaphatók.

14. Tisztviselői méhtelep. Mintán Szeged város utcáinak és köztereinek fáit majdnem kivétel nélkül kivágták, a város belterületén a méhészkedés majdnem lehetetlenné vált. Hogy mégis a tisztviselőknek ne legyen lehetetlen a méhészkedés a városban se, szükséges volna közel a városhoz egy olyan méhészeti közös telep létesítése, ahol a tisztviselők méhállománya elhelyezhető volna és amely még sem esnék távol a várostól, vagyis ahol az könnyen megközelíthető volna. A méhészegyesület, amennyiben 10—22 olyan tisztviselő jelentkezik, akik méhtörzseiket e közös telepen elhelyezni óhajtanák, hajlandó lenne egy ily közös telep felállítását tervbe venni, mely közös telep felállítása esetén a tisztviselők azért mérsékelt használati díjat fizetnének.

Különfélék.

1. Kasos méhek átpakolásának ideje március hó vége, vagy április eleje, amikor a család még fejlődésének kezdetén van. Sokan azt ajánlják, hogy ki kell dobolni a méhcsaládot előbb, azután a szalmakast oldalt ketté vágni, úgy azután szépen ki lehet a lépeket vágni egymás után. Aki nem tekint arra a kárra, hogy a szalmakast a kettévágással el is pusztítja, az végezhet így is. Aki azonban nem akarja a szalmakast elpusztítani, aki ezt az értéket is meg akarja menteni, sőt évekig akarja azt például rajok befo-gásánál használni, annak ajánlom azt a módot, amit magam szoktam követni:

A kast csúcsára fordítjuk és a lépeket a tervem szerint készített görbek és segítségével egyenként kivágjuk, a kasból kiemeljük, a méheket előbb lesöpörjük a kijelölt és már előre oda készített kaptárba, azután bevagdossuk a lépeket egyenként keretekbe, arra ügyelvén, hogy a fiasításokat lehetőleg kiméljük és az anyát minden lépen gondosan figyeljük s mikor megtaláltuk, óvatosan, csendesén, egy toll segítségével áttoljuk a kaptárba, ahol a méhekkel együttesen siet fel a már oda helyezett lépre. A lépeket a keretekben, ha nem állanak egészen szorosan, be is kell kötni. A kötéshez két szilánkot használok (napraforgó kórószárát erre különösen alkalmasnak találom) és a két szilánk közé szorítom a lépét, amit két oldalt raffiaháncsral összekötök. Ügyelek arra is, hogy a szilánkokat, ha csak lehet, a lépnek arra a részére szorítsam, ahol méz és nem fiasítás van. Három-négy nap múlva a kereteket kiszedem, az esetleges hibákat kiigazítom, a háncsot elvágom, a szilánkokat eltávolítom, mert azokra semmi szükség nincs, mivel a sejteket a méhek már bekötötték. Sokan ajánlják, hogy az átpakolást ősszel, szeptemberben hajtsuk végre, mivel ilyenkor legkevesebb, vagy semmi fiasítást nem pusztítunk el, miután ősszel az anya a petézést már beszünteti. Ez az indokolás teljesen helytálló, azonban ősszel igen sok a méz, a mézes lépek nehezek és könnyen eltörnek és tönkre mennek. Tavaszig a mézkészlet majdnem fele, vagy csak harmada az őszi készletnek, ami az átpakolást ilyenkor sokkal egyszerűbbé teszi. Végül még csak azt jegyezzük meg, hogyha keresztpálcák vannak a kasban, azokat harapófogó segítségével ki kell huzogatni, mielőtt munkához fogunk.

2. Fokozzuk méztermésünket. Erre ösztönözhet bennünket nemcsak a méznek magas ára, hanem a cukorhiány is, amely egész Európát fenyegeti. A szénhiány miatt ugyanis a cukorgyárak nem lesznek képesek feldolgozni a jelenlegi cukorrépa készletet sem, habár ez a készlet messze mögötte marad is a békebeli terméseredményeknek. A cukorhiány miatt fokozottabb értéke lesz a méznek, amely egyedül alkalmas a cukor pótlására. Rendezkedjünk be vándorméhészetre. Minden egyes vándorlással fokozzuk évi méztermésünket, mert minden vándorlással megkétszerezünk, esetleg megháromszorozzuk mézünket, ami nemcsak fokozottabb jövedelmet juttat nekünk, de a közélet javításához is tetemesen hozzájárulunk. Nem győzzük tehát ajánlani, hogy rendezkedjünk be vándorméhészetre!

3. Sok új méhészt fog az idén méhészkedéshez. A közélet nehézségei, a nagy nincsetlenség, a forgalom ezer akadálya kétségtelessé tette előttünk a termelés fontosságát. Nem az a fontos ma, kinek van pénze, hanem az, kinek van egy kiló zsirja, kinek van lisztje és méze. Deszkát ma már nem pénzért, hanem lisztért kaphatunk, éppen úgy, mint ahogy mézet is csak zsirért cserélünk. Korunk a produktív foglalkozásokat állítja előtérbe, ezeket tekinti igazán értékeseknek, mert egyedül ezek szolgálják mindennapi életünket, ezek mozdítják elő megéhetésünket. Örvendetes mozzanata társadalmi életünknek a sok új méhészt jelentkezése. Először, mert a teremtő munka térfoglalásai az emberi szorgalom terjedését jelenti, másodsor jelenti az emberi munka értékének emelkedését és megbecsülését is. Eddig nem volt fontos a baromfityesztés, a konyhakertészet, a méhészet. Most fontos minden munka, amely megélhetésünket szolgálja, fontos minden érték, amit előállítunk, akár egy kiló buza, egy kiló méz legyen is az, mivel általa egy gyomor éhségét csillapíthatjuk, ha talán csak egy napra is. A társadalmi közfelfogásnak ez az átalakulása örvendetes jelenség és méhészetünk jövő fejlődésének biztató jele. Bizton hisszük, hogy az új méhé-

szekben, akik legnagyobb részt az értelmiséghez tartoznak, új, tevékeny erőket nyer méhészetünk, akiknek tömeges megjelenése a produktivitás mezején lendületes fejlődésünknek biztos záloga.

4. Az „**Akarat**“ méhészeti szövetkezete alakult meg Budapesten 1919. évi november hó 5-én, melynek elnöke lett *Balogh J. Zoltán*, ügyvezető-igazgatója *Dósa István*. A méhészeti Szövetkezetnek célja, hogy a kasos méheket a lefojtástól megmentse, ezt azáltal akarja elérni, hogy azokat összevásárolja, a kopár területeket akarja befásítani, a méhbiztosítást megvalósítani, a szükséges méhészeti cikkek beszerzését megkönnyíteni. Lelkes felhívásban fordul a budapesti Szövetkezet a méhészekhez, hogy támogassák és jegyezzenek üzletrészeket. Egy üzletrész értéke 100 korona. Érdeklődők minden felvilágosítást megkaphatnak Budapest, II., Margit-körút 7. szám alatt.

5. **Magyarország évi méztermése** a béke éveiben 450—500 vagon között váltakozott. Ha az Alföld méhlegelőjét sikerülne megjavítani, ha a hársfát, fürtös juhart, japán akácot sikerülne az országutakon, köztereken meghonosítanunk, néhány mézelő virágu takarmánynövényt elterjesztünk, hazánk évi méztermését megkétszerezhetnénk.

6. „**Széttekintő Méhész**“-ből lapunk öt évfolyammal rendelkezik, amelyből egy-egy évfolyam 6 koronaért kapható. Postai portóra évfolyamonként 1 korona küldendő be. A „Széttekintő Méhész“ ezelőtt husz évvel az Alföld legkedveltebb méhészeti szaklapja volt, amelynek az „Alföldi Méhészet“ mintegy folytatásának tekintendő. A lap iránt a méhészek még ma is legmelegebben érdeklődnek.

7. **Új kaptárak** rendelhetők egyesületünknel, és pedig országos méretű és Hungária-kaptárak. Egyelőre csakis ezeket a kaptárakat állítatjuk elő. Az árakra vonatkozólag lásd a hirdetésben közölt árakat lapunk hátsó oldalán.

8. **A méhszűrés ellenszere.** A méhek szűrése nemcsak égető fájdalmat, de erős daganatot is okoz, főképpen azoknál, akik még azt meg nem szokták. A gyakorlott méhészek már be vannak oltva a méhek fullánkjából kiömlő hangyasavval, úgy, hogy daganat náluk alig következik már be. Nem így azonban a nők és gyermekeknél, akik már szeretnék elkerülni az arcot annyira elrűtítő daganatokat. Igyekeztek ez ellen már régóta a hangyasavat különböző szerekkel védekezni, amely különböző szerek használata megakadályozza a daganat keletkezését. Mint ilyen különböző szert ajánlják sokan a *szalmiakszeszt*, mely gyógyszerárakban mindenütt kapható és amellyel méhszűrés után azonnal be kell erősen dörzsölni az illető helyet. A szer hatása közepes, a daganat keletkezését nem akadályozza meg teljesen. Daganat e szer használata után is keletkezik, bár kisebb mértékben. A szem körüli szűrésok ellen azonban a szalmiakszeszt nem szabad használni, mivel az erősen maró hatású szesz könnyen a szembe kerülhet. Sokkal hatékonyabb azonban egy másik szer, amely népies eredetű. És ez a szer a *vöröshagyma*. A megszárt helyet azonnal és jó erősen be kell dörzsölni vöröshagymával. Méhszűrésokra igen fogékony szervezetű nők tapasztalták, hogy a vöröshagymával való bedörzsölés után a szűrés helyén alig keletkezett észrevehető daganat.

**Elnöki tanácsülés folyó évi április hó 11-én délelőtt
10 órakor, a városháza tanácstermében.**

Tennivalók a méhesben.

Március—április.

Az idei tél enyhe volt, mint ahogy már az ötödik tél volt enyhe egymás után. A kemény hideg tél kedvezőbb a méhekre, mivel pihenésük, nyugalomuk így sokkal zavartalanabb. Mig enyhe télen állandóan ébren vannak, folytonosan táplálkoznak, de ürítkezés végett kirepülni nem bírván, bent ürítkeznek, ami lakásukat büzőssé tevén, a vérhasnak válik rendszerint okozójává.

Az idei tél bár enyhe volt, nem volt kedvezőtlen a méhek egészségére. Január és február hónapokban nemcsak enyhe volt az idő, de a verőfényes napok is gyakoriak voltak úgy, hogy a méhek tisztulási kirepülése zavartalanul megtörténhetett. A méhek tehát kifogástalan jó egészségben érték meg az első tavaszi hónapot: márciust. A méhcsaládok állapota annál inkább kifogástalan, mivel a múlt évben augusztus hóban a tarló virágból országsszerte elsőrendű mézhordás volt, ami kinyult szeptember 15-ig, úgy, hogy minden méhészt 15—20 kiló mézzel telelte be méhcsaládjait, amellyel azok május hónapot is megérik még akkor is, ha addig számottevő hordás nem lenne is. Az *első év négy szigorú, inséges esztendő után, amikor cukorral való etetésre egyáltalán nincs szükség.* Egyetlen veszedelem lehetett a méhekre és ez a nedves időjárás miatt a lépek elpenészesedése, de ez is csak ott, ahol túlságosan megszükitik az alsó kijáró nyílást; legalább 15 centiméter nagyságúra hagyott nyílásnál nincs penészesedés, különösen ha középen vagy feljebb van a nyílás. Legjobb ha a nyílás ferdén van vágva, úgy, hogy belülről kifelé erősen lejt és ez elé tesszük a fogazott szükitőt, mert így sem a nap nem sűt be a kaptárba, sem a szél nem jut oly könnyen be, de a szükséges levegőcserét egyáltalán nem zavarja.

Több szalmakas annyira népes, hogy a leghidegebb időben is az üres keret nélküli alátett ládikába fűrtben lógnak a méhek. Ha szép tavaszi időjárás lesz, úgy korai rajokra lesz kilátás.

A legtöbb családnál február hó elején megkezdte az anya a petézést és március első harmadában az erősebb családoknál 4—5 keretre is kiterjedt már a fiasítás a Boconádi- és Hungária-kaptárakban. Jó időben nagy buzgalommal hordták be a lisztet. Ha a március 10-én beköszöntött rossz idő huzamosabban fog tartani, úgy sok mézet fogyasztanak a méhek a kiterjedt fiasítás táplálására, miután azonban mézük van elegendő, valamint tartalék mézeskereteink is, nem kell inségtől tartanunk.

A hűvös, esős időben sok méh pusztul el a vízhordásban, hűvösebb időben is kitérnek, mert a fiasítás tápanyagának körülbelül háromnegyed rész vízre van szükség. Ilyenkor kell meleg, szél védett helyen az itatókat elhelyezni. Előnyös az is, ha sok felnyitott mézes sejt van a kaptárban, mert a méz sok vizet szív magához a levegőből, úgy a méhek ezuton is jutnak vízhez.

Reméljük, hogy egyszer már lesz jó tavaszunk is, nem úgy, mint tavaly, amikor május végén éhen pusztult el sok nagyon erős méhcsalád, miután mézük elfogyott, cukorhoz pedig az elosztás abszurditása miatt nem jutottak a méhészek.

Február hó verőfényes napjai egyikén meg kellett történnie a fenéktisztogatásnak, amely abból áll, hogy a sejtmorzsálékokat a fenékről a

kaparó segítségével eltávolítjuk. Ez a munka családonként alig vesz egy-két percet igénybe. Ezt a munkát március hó első felében meg kellett ismételnünk.

Március hó második felében enyhe, szép napon meg kell vizsgálnunk a családokat abból a szempontból, megvan-e az anya, amiről a fiasítás jelenléte tanuskodik kétségtelenül. Az anyátlan családokat egyesíteniük kell gyengébb anyás családokkal. Nagyobb méhészetek rendszeresen gondoskodnak tartalék anyákról, amelyek most jó szolgálatot tesznek anyátlan családok meganyásításánál.

A vásárolt családok elszállítására március hónap a legalkalmasabb, hogy a méhcsaládok már új helyükön foghassanak a rendszeres munkához, ami március hóban már megindul.

Február hóban jelennek meg az első virágok: a kikeleti hóvirág, az ibolya és korpafű, márciusban a fűz, nyár barkái, som és mogyoró, amelyek az első nektárt nyújtják a virágok legszorgalmasabb kutatóinak.

Tegyünk meg minden lehetőt, ami a méhek munkáit sikeresebbé, eredményesebbé teheti. Erre ösztönözhet bennünket lezüllött közgazdaságunk, amidőn öt éves háború után egész Európában a termelés óriás mértékben aláhanyatlott. Cukorgyárak szénhiány következtében képtelenek lesznek a mult évi cukorrépatermés feldolgozására. Olyan cukorhiányra lehetünk elkészülve, amilyen még nem volt Európában.

A termelés fokozására ezer okuk van a méhészeknek, amely most anyagilag is kiválóan jutalmazó lesz. Ha más nem, ez az egy ok is elegendő arra, hogy termelésünket lehetőleg fokozzuk!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Többeknek. A felszabadult területekkel az érintkezést újra felvesszük, ami egy év előtt a viszonyok következtében sajnálatunkra megszakadt. A méhészek érdekeinek szolgálatára örömmel kezdjük meg munkánkat ott, ahol azt megszüntetni voltunk kénytelenek. Szövetkezetünkben mindenféle méhészeti eszközöket és kaptárakat árusítani fogunk; műlépek és az eszközök azonban csak április hó második felében lesznek kaphatók, mivel az eszközök beszerzése és szállítása még mindig nehézségekbe ütközik.

G. M., Szegvár. Örömmel értesülünk, hogy a mult évben a méhészeknek jó méztermésük volt, a három inséges esztendő után ideje is annak, hogy legyen egy kis jutalma is a méhész fáradozásának.

Sz. S., Szentes. Hívja össze a szentesi méhészeket gyűlésre és ott beszélje meg a tagtársakkal a legközelebbi teendőket. Igyekezék a méhészekkel megismertetni Szövetkezetünk jótékony működését, amely minden szükséges cikkekkel igyekezik ellátni a méhészeket. Mézet és viaszt Szövetkezetünk fog összevásárolni.

Gr. I., Annavölgyi bánya. A beküldött cukorpénz visszaküldése azért késett, mert a postaforgalom szünetelt. Miután több hasonló eset forog fenn, több ügynek elintézése kis késedelmet szenved, de minthogy a postaforgalom helyreállt, a visszautalásokat rendre el fogjuk intézni.

T. G., Siófok. Lapunkat a Dunántúli tagoknak is megindítottuk.

M. Gy., Félégyháza. Méhcsaládok iránt való kérelmét teljesítjük, de azok elszállítása és esetleges veszélyek kikerülése szükségessé teszi, hogy személyes kíséret mellett történjék.

A „Szegedvidéki Méhész-Egyesület“ tagjai sorából megalakult 1919. évi február hó 16-ikán a

Szegedi Első Mézértékesítő Szövetkezet

amely folytatása az eddigi „Mézkitelési Vállalat“-nak. ■ Mézet és viaszt állandóan vásárol és műlépet árusít a Szövetkezet. ■ Támogassa minden méhész teljes erővel e szövetkezetünket!

≡ Szövetkezeti helyiség: ≡
Szeged, Osztróvszky-utca 4. szám.

A „Szegedvidéki Méhész-Egyesület“-nél kapható méhészeti eszközök

ÁRJEGYZÉKE:

1. Hanemann-rács, □ métere	80.—	korona
2. Keretfogó, darabja	8.—	”
3. Fenéktisztító	8.—	”
4. Oldaltisztító	8.—	”
5. Kampó (horonytisztító)	8.—	”
6. Kaptárszolga	8.—	”
7. Gummikeztyű	—	”
8. Műlépvágó	8.—	”
9. Távolság-hüvely, 100 darab	8.—	”
10. Vulkán füstölő	—	”
11. Igen praktikus itató (beakasztható, mint egy keret, bármilyen méretű kaptárba)	10.—	”
12. Csavaros karika az üvegablakokra, darabja	—,40	”
13. Kasból lépek kivágására alkalmas hosszunyelű kés	10.—	”
14. Méhészsapka	—	”
15. Leszedhető távkapocs	8.—	”
16. Keretléc, 100 drb, 100 cm. hosszú	100.—	”
17. Országos kaptár keretekkel, családonkint	500.—	”
18. Hungária kaptár keretekkel, családonkint	500.—	”

KÖNYVEK:

19. Kardos-rendszerű Hungária-kaptár ismertetése	4.—	korona
20. A méhek és a cukor, füzet	1.—	”
21. Lentz G.: A mézelő méh ösztönszerű tulajdonságai	1.—	”
22. Boconádi Szabó Imre: A méhek élete	10.—	”
23. Szétteltekintő méhész 1895—1905. régi évfolyamai-ból egy teljes évfolyam	6.—	”

Postai portó: az első három könyvnél 40—40 fillér, a többinél 200—200 fillér.